

Η δίοπος

Προδημοσίευση από τη νέα συλλογή διηγημάτων του Σωτήρη Δημητρίου

Παραμονή Αναστάσεως και οι τελευταίοι επαρχιώτες ταξίδευαν με το μεσημεριανό λεωφορείο για την Ηγουμενίτσα. Εξαιρετικά ευχάριστη έκπληξη ήταν πως συνταξίδευε μαζί με καμιά δεκαριά συμπατριώτες της και μια Κερκυραία, δευτεροετής στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων. Το κερκυραϊκό λεωφορείο δεν τους χωρούσε. Φορούσε την απλή στολή του ναύτη, απλώς στα μανίκια είχε το σήμα του δίοπα κι από πάνω τον αριθμό 2. Στο δε μικρό ταψάκι στο κεφάλι της, μια κορδέλα έγραφε ΚΕ ΠΑΛΑΣΚΑΣ. Είχα υπηρετήσει κι εγώ εκεί και σχεδόν εν ριπή οφθαλμού μάντεψα την επιγραφή. Αλίμονο προ τριάντα και πλέον ετών. Σχεδόν προσευχόμουν να μην καθίσουμε πλάι πλάι. Θα ήταν ένα εξαιρετικό επώδυνο ετεροχρονισμένο δώρο. Οχι δηλαδή πως αν η συνθήκη ήταν ευνοϊκή κάτι θα γινόταν. Λέμε τώρα. Πάντως λιγάκι στο λεωφορείο διασταυρωθήκαμε και της είπα, γεια σας Δίοψ. Χαμογέλασε.

Καστανόξανθη, με τα μαλλιά μαζεμένα κότσο, σπέσιαλ πρόσωπο, εξαιρετικά ευειδής. Σαν την Αλίκη στο Ναυτικό αλλά για τα γούστα μου πολύ πιο όμορφη. Είχε και κάτι το αρρενωπό και λίγο χωριάτικο κι αυτό της προσέδιδε. Ε ωρή κοπέλα, κακά μάτια να μη σε δουν, θα της έλεγε καμιά Κερκυραία γραία. Δεν έδωσε τον ναυτικό της σάκο στις αποσκευές. Τον κρατούσε σχεδόν αγκαλιά, πλάι της στον διάδρομο. Ενας περικλειστος – με λουκέτο – μαγευτικός για τους επιβάτες κόσμος. Όλοι την κοιτούσαν φανερά, άπληστα. Λίγοι με τρόπο – μεταξύ τους κι εγώ –, αυτοί μάλλον πιο άπληστα. Πόσο θα ήθελα να ήμουν κανένα μικρανίσι της στην Κέρκυρα.

Τις πρώτες θέσεις του λεωφορείου – ας πούμε μπίζνες κλας – τις καταλαμβάνουν με μέσον, με τηλεφωνήματα, οι παλιοί κάτοικοι Ηγουμενίτσας. Το ίδιο συμβαίνει, υποθέτω, σε όλους τους νομούς. Η κοπέλα μαζί με τους συμπατριώτες της κάθισαν στη γαλαρία. Θα ένιωθε, φαντάζομαι, καλά ανάμεσά τους, γιατί μια φορά που έχασα το λεωφορείο Ηγουμενίτσας και πήρα της Κερκύρας, ένιωθα μια περίεργη ξενότητα.

Με το που ξεκίνησε το λεωφορείο η δίοπος ήρθε στον οδηγό με κάτι συμπατριώτες της να τον ρωτήσουν τι ώρα φτάνουμε. Κατά τις 9, τους είπε. Ανακουφίστηκαν κάπως γιατί το τελευταίο καράβι για την Κέρκυρα ήταν στις 10.

Ε, ωρέ οδηγέ, του λέει η κοπέλα, πάτα το λίγο γιατί θα με περιμένει ο πατέρας μου στο λιμάνι να πάμε στο χωριό. Στο μομέντο θα προλάβουμε την Ανάσταση.

Τα άκουγα όλα αυτά γιατί καθόμουν

Αρχές Ιουνίου αναμένουμε τη νέα συλλογή διηγημάτων «Μια Μαρίνα Τζάφου» του Σωτήρη Δημητρίου από τις εκδόσεις Πατάκη. Μια συλλογή, μάλιστα, που θα περιλαμβάνει αρκετά διηγήματα. Ένα από αυτά είναι «Η δίοπος». Πασχαλιάτικο διήγημα, με το χιούμορ που συχνά έχει η γραφή του σπουδαίου λογοτέχνη και με την τσαχπινιά της ηρωίδας του. Το προδημοσιεύουμε με τις ευχές μας για «Καλή Ανάσταση» σε όλους

i
ΣΩΤΗΡΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
«Μια Μαρίνα
Τζάφου»
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

στην πρώτη πρώτη σειρά.

Ε, ωρή κοπέλα, της λέει κι ο οδηγός μιμούμενος την κερκυραϊκή προφορά, θα το κάνω αερόπλανο.

Στον δρόμο κάναμε δυο-τρεις στά-

σεις να πάρουμε επιβάτες, οι πιο πολλοί με αποσκευές. Στο Ρίο πήραμε αρκετούς φοιτητές εκ Πατρών. Ορθίους. Κάπου κάπου η κοπέλα φώναζε.

Ε, ωρέ οδηγέ, πάμε καλά;

Πάσχα στην Κέρκυρα

Είχε πάρει τηλεφώνω στο λιμεναρχείο ο οδηγός. Μόλις μπήκε το λεωφορείο κορνάροντας στο λιμάνι, τράβηξαν κι απ' το καράβι την μπουρού συνεχόμενα. Η Κερκυραία αναφώνησε, πετάχτηκε απάνω, αγκάλιασε τον οδηγό, τον φίλησε. Χριστός Ανέστη, φώναζε, Χριστός Ανέστη, φώναζαν οι συμπατριώτες της

Ναίσκε κοπέλα. Απόψε θα είσαι στη Λευκίμη.

Το πήραμε πια όλοι στο λεωφορείο προσωπικά. Ποιος ξέρει πώς το έκλωθε ο καθένας στο μυαλό του, πάντως εγώ φανταζόμουν πως θα ήμασταν στην Ηγουμενίτσα στις 10 παρά 10.

Ενα τραγούδι θα σου πω στις δέκα παρά δέκα.

Το πρώτο πλήγμα στις ονειροφантаσίες μας για την Κερκυραία ήρθε όταν άρχισαν να κατεβαίνουν οι πρώτοι επιβάτες στα χωριά εντός του νομού. Αντε να βγάλει ο οδηγός τις αποσκευές στο Μορφάτι,

άντε κατόπι στο Προδρόμι.

Ωωω, ρε οδηγέ μου, σε αστικό λεωφορείο μπήκαμε και δεν το καταλάβαμε; φώναζε η Κερκυραία.

Τα λεπτά κυλούσαν πια ταχύτατα. Ηδη είχαμε βγει από το πλαίσιο, αλλά ευτυχώς είχαμε ακόμα κάποιο τράτο. Κοιτούσα συνεχώς το ρολόι μου. Ωσπου να σου σε μια ανηφόρα της Παραμυθιάς ένα τρακτέρ που πήγαινε σαν να όργωνε. Ο οδηγός δεν μπορούσε να το προσπεράσει γιατί είχε συνεχώς στροφές. Μας πήγε καρότσι, που λένε, μέχρι το επόμενο χωριό. Αλλά μια κοπέλα που κατέβηκε σ' αυτό το χωριό δεν θυμόταν τη βαλίτσα της. Είδε όλες τις βαλίτσες μία μία. Βρήκε εν τέλει πειστήριο σε κάποια.

Ωρε μάμα μου, το βούρλο, ωρυόταν η Κερκυραία. Γιατί, ωρέ Αγιε μου, δεν έβαζε μια κονκάρδα;

Συνταχθήκαμε ολόψυχα μαζί της. Το παραμικρό που συνέβαινε στο λεωφορείο το παίρναμε αμέσως όλοι χαμπάρι. Στο επόμενο χωριό, λέει στον οδηγό η γυναίκα που θα κατέβαινε.

Εγώ τη θυμάμαι, μην ανησυχείτε.

Στον δε γέροντα που κατέβηκε μαζί της σαν χελώνα, ο οδηγός τού κάνει, αργά αργά και γρήγορα, και σκάσαμε μισό γελάκι. Ενα μισάωρο είχαμε ακόμα. Τσίμα τσίμα. Δεν άντεξε η Κερκυραία, πήγε και κάθισε στο σκαλί πλάι στον οδηγό.

Καλώς τηνε, λέει αυτός. Μιας και ήρθες στο μαγαζί μας τι θα σε τρατάρουμε;

Θα το προλάβουμε; του λέει περίλυπη.

Τι να σου πω, κοπέλα μου, δεν το βλέπω.

Μου ερχόταν να σηκωθώ όρθιος και να διευθύνω το πλήρωμα του λεωφορείου στο τραγουδάκι της ταινίας, **τράβα μπρος και μη σε μέλει θάρρος η ζωή μας θέλει**

κι είναι πάντοτε ωραία η ελπίδα για παρέα.

Πράγματι, μόλις φτάσαμε στην Παραμυθιά η ώρα ήταν δέκα παρά και είχαμε ως την Ηγουμενίτσα γεμάτη μισή ώρα. Η δίοπος, οι Κερκυραίοι βουβάθηκαν. Όλο το λεωφορείο βουβάθηκε. Μα να ξεχάσει το βούρλο την αποσκευή της; Πατί δεν έβαζε μια κονκάρδα;

Δέκα μισή φτάσαμε στην Ηγουμενίτσα, αλλά περιέργως ο οδηγός δεν κατευθύνθηκε προς το πρακτορείο αλλά προς το λιμάνι.

Μα τι κάνει. Μας κόπηκε η ανάσα. Πράγματι στο λιμάνι μάς περίμενε ένα κλειστό μεγάλο βαπόρι με τα φώτα όλα αναμμένα. Ο Αϊ-Σπυριδώνας είναι, φώναξε κάποιος. Είχε πάρει τηλέφωνο στο λιμεναρχείο ο οδηγός. Μόλις μπήκε το λεωφορείο κορνάροντας στο λιμάνι, τράβηξαν κι απ' το καράβι την μπουρού συνεχόμενα. Η Κερκυραία αναφώνησε, πετάχτηκε απάνω, αγκάλιασε τον οδηγό, τον φίλησε.

Χριστός Ανέστη, φώναζε, Χριστός Ανέστη, φώναζαν οι συμπατριώτες της.

Τους είδαμε ως ομάδα να τρέχουν προς την μπουκαπόρτα. Η δίοψ με τον σάκο στον ώμο έτρεχε σαν ελάφι. Ο ναύτης ήδη έλυσε τους κάβους. Τότε σκέφτηκα μήπως θα ήταν καλύτερα να το χάνανε; Μια μικρή και ενδιαφέρουσα ανατροπή στη ζωή τους. Στη ζωή της πεντανόστιμης Κερκυραίας.